

Sygn. akt II CNP 31/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 listopada 2014 r.

skargi H. N.

o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 28 czerwca 2013r., sygn. akt XV Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa H. N.

przeciwko R. N.

o podwyższenie alimentów,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania oraz oddala
wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Przewidziana w art. 424¹ i n. k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji nie jest kolejnym środkiem odwoławczym, lecz nadzwyczajną instytucją prawa procesowego wprowadzoną w celu umożliwienia stronom uzyskania prejudykatu koniecznego do dochodzenia od Skarbu Państwa odszkodowania na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. za szkodę wyrządzoną wydaniem niezgodnego z prawem orzeczenia sądowego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że wyrokiem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami orzeczniczymi lub wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni czy oczywiście niewłaściwego zastosowania przepisu prawa. Niezgodność z prawem w rozumieniu omawianego przepisu musi mieć zatem charakter kwalifikowany, tj. elementarny i oczywisty. Jeżeli sąd nie wykracza rażąco poza granice przyznanej mu swobody orzeczniczej, to działa w ramach porządku prawnego i wydane orzeczenie nie może być uznane za niezgodne z przepisami prawa. Takie uchybienie mogłoby być jedynie przedmiotem zaskarżenia w drodze zwykłych środków odwoławczych, nie jest jednak wystarczające do uznania wyroku za niezgodny z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c. (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II BP 6/13, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 5/13, nie publ.; zob. także wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01, Gerhard Kobler v. Austria).

To swoiste rozumienie pojęcia „niezgodności z prawem” wyroku musi być także uwzględnione przy ocenie, dokonywanej na podstawie art. 424⁹ k.p.c., czy skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna być przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, czy też – z uwagi na jej oczywistą bezzasadność – należy odmówić przyjęcia jej do rozpoznania. Uznać bowiem należy, że oczywiście bezzasadna, w rozumieniu powyższego przepisu, jest skarga,

której zarzuty nie wskazują na opisane wyżej, kwalifikowane naruszenie prawa, stanowiące rażącą obrazę prawa lub standardów orzeczniczych demokratycznego państwa prawa.

Wniesioną przez stronę powodową skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy uznać za oczywiście bezzasadną.

Wywód prawny przedstawiony w skardze H. N. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 czerwca 2013 r. (XV Ca (...)) nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd bardzo dokładnie przeanalizował podstawę faktyczną powództwa i skrupulatnie zestawiał dane dotyczące sytuacji materialnej skarżącej oraz pozwanego. Zawarta w skardze argumentacja w znacznym stopniu opiera się na polemice z dokonanymi przez Sąd ustaleniami i oceną dowodów, co jest niedopuszczalne w postępowaniu skargowym (art. 424⁴ zd. 2 k.p.c.).

Z tych przyczyn należało uznać, że skarga jest oczywiście bezzasadna, co, zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. skutkowało odmową przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania skargowego podlegał oddaleniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę (art. 167 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c. i art. 398⁷ § 1 k.p.c.) (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r.,

IV CKN 113/01, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2014 r., III SK 38/13, nie publ.).